

Familien »SKOVSVIN«

Det var i fjor sommer, man pludselig så nogle mænd gå og sætte et bur op tæt ved Klampenborg station udenfor Dyrehavens »Røde låge«.

Hvilke mærkelige dyr skal leve i det bur, tænkte man. Så en dag var buret blevet befolket med familien »Skovsvin«. Der var mand, kone og to børn. Det var mennesker, men med grisehoveder. De havde været på skovtur, og det flød omkring dem med tomme flasker, papir, konserverdåser, og hvad ved jeg.

Det var en glimrende idé på den måde at kalde folk til eftertanke, for at lære mennesker ikke at grise naturen til.

Hver eneste lille ting, der gøres

for at nå målet: at lære mennesker at gøre rent efter sig, når de færdes ude i Guds vidunderlige natur, må enhver spejder hilse med glæde.

Men samtidig må vi også føle os selv forpligtede til at efterlade vore lejrpladser, så man ikke kan se, at vi har været der.

Kender I noget mere flovt, end når en dommer ved en divisions-turnering pludselig får lyst til at se lidt nærmere ind under de buske, der står i markskellet bag patruljelejren, og så finder de forskellige efterladenskaber, som man i en fart skulle have bort, — for nu kom dommerne.

Det kan ikke nægtes, at det er de ubehageligste opdagelser, vi engang imellem gør, når vi ser til de lejrpladser i Københavns nærhed, der af Collerup-Jørgensens mindelegat er stillet til rådighed for de københavnske spejdere. Der har været gange, hvor det har været en fornøjelse at komme på disse grunde, Egemosen, Kattehaletosen og Højbjerglejren. Når man tænker på, at de har været besøgt af mange hundrede spejdere sommeren igennem, og så se, hvor uberørte de kan virke. Men der har været andre gange, hvor det har været smerteligt at se, at ikke engang spejdere endnu har lært at holde orden. Værst når man opdagede, at noget af det, man skulle have væk i en fart, åbenbart var smidt ind på naboens marker.

Nu går vi ind i en ny lejrperiode, og det må være enhver spejders ubetingede stræben at efterlade enhver lejrplads, så man ikke kan se, at den har været brugt. De ovennævnte lejrpladser kan i øvrigt nu benyttes af patruljer og af enkelte spejdere, uden at man forud har anmodet om tilladelse dertil.

Vil man benytte hytterne, der ligger i Egemosen og Kattehaletosen, må man dog stadig henvende sig i forvejen til lejrinspektør William Hagemeister, telf. Holte 1226. Det samme gælder, hvis troppe eller divisioner skal benytte lejrene.

Men god lejr, — og lad os som spejdere altid vise, at vi forlader vore lejre op til standard.

Fritz Lerche.

Up to
standard!

Flere har spurgt, og andre har skrevet og spurgt, hvad det »Up to standard« flag på april nummerets forside er for noget. Og rigtigt — der burde have været noget mere forklaring, men i al korthed:

I nogle troppe anvender man sådanne — ikke særligt store — flag af vidt forskelligt udseende — nogle fine lædervimpler — andre blot et stykke stof på en stok, og det er ligegyldigt, hvordan det ser ud, for troppens patruljer ved, hvad det betyder.

Flaget sættes af tropsføreren uden for patruljens telt eller et andet sted på patruljens lejrplads, når han mener, at patruljen er »up to standard« dvs., at patruljen har så god en standard, som man med rimelighed kan forlange, f. eks. med hensyn til lejrorden, lejrindretning, patruljeånd eller andet. I en trop kan flere patruljer udmærket samtidig have hver sit flag. I så fald betyder det, at disse patruljer alle er på det stade, man ønsker sig og kan forlange under de forhold.

Altså — et udtryk for en god spejdermæssig standard i patruljen — og ja, jeg mener faktisk, at alle de patruljer, der gennemførte alle opgaver i Kipandaen, er »up to standard«.

Derfor hilsenen på forsiden til alle disse ca. 400 patruljer i korpset med flaget, som jeg, mellem os sagt, tog et foto af i Grenålejren, men desværre fik jeg ikke noteret, hvilken trop, det tilhører — men flaget er det altså — og det betyder noget!

Med venlig spejderhilsen,
Erik.

Næste nummer
af MAGASINET
udkommer
20. august

Forsidebilledet

er et tilfældigt udpluk af de 180 Kipanda-mapper, der gik til sidste bedømmelse før udtagelsen af de 60 patruljer, der skal deltage i Wakambaen.

I første række fra oven ser du fra venstre:

Hjorte, Chr. den 4.s trop. Tigrene, 6. Sønderbro. Viberne, 1. Kong Volmers trop. Egern, 1. Karup. Viben, Laksetroppen.

I anden række fra oven:

Ørne, 1. Åbenrå. Hajen, 10. Århus. Sjøgutterne, Peder Bredahls trop. Falken, 2. Randers. Falkene, 1. Sundby.

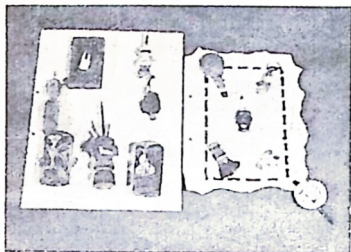
I tredje række:

Ulvne, Kong Eriks trop. Ørnen, Espergærde trop. Hjortene, 1. Oden-se. Haklitterne, 3. Nyboder. Falke, 4. Godthåb.

Og i nederste række:

Egern, Islands Brygge. Falke, 1. Kolding. Mågerne, 1. Søborg. Egern, 2. Thisted.

MAGASINET'S FOTOGRAF fotografere i enkelte af KIPANDAENS LØSNINGER

To samlinger amuletter. Til venstre fra Vi-
herne i Laksetropen og til højre fra
Bjørnene, Jens Bangs trop

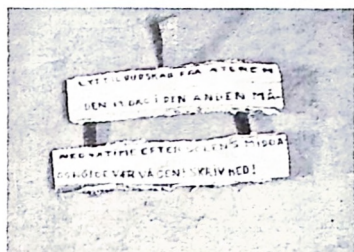
Flere amuletter. Til venstre i et bundt: Ør-
nene, 1. Assens. I midten: Ravnene, 1. Ton-
der, og til højre: Bæverne, 1. Gråsten

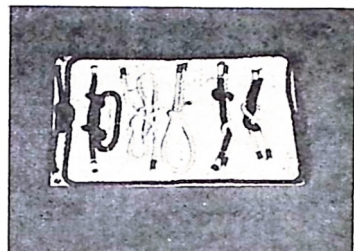
Rævene, 1. Bogense, afleverede bl. a. disse
ting, dels besvarelser af forskellig art på
linoleum, dels nogle fine amuletter, og til
højre ses deres budstikke

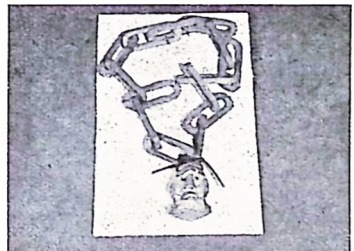
To budstikker. Til venstre pelstøret neske
(stykke træ) til budstikken, der ligger i
midten. (Bjørnene, Jens Bangs trop). Til
højre en fjerprydet budstikke fra Stifinder-
ne, 1. Hede trop

Glenterne, 1. Rønne trop, sendte deres Afri-
katromme-melding ind på et stykke skåret
birkebrænde

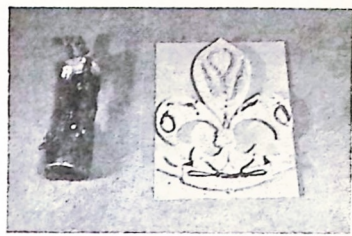
Hjortene, Skansetropen, lavede deres knob-
tavle på træplade med svært tov og
rigtigt taklede tampe.

En amulet fra Ørnepatruljen, 1. Silkeborg.
Læg mærke til, at træknuden er skåret ud
af et stykke træ. Det er ikke så svært, som
det ser ud til.

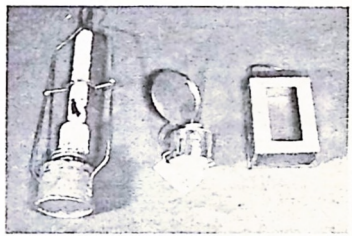
En wood-craft tavle fra Bæverpatruljen,
Pionererne. Fint kløbet på træ
med tydelige navne

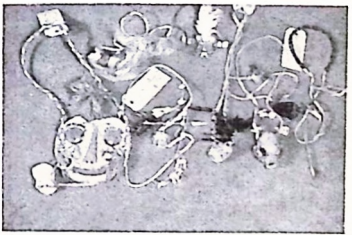
Til venstre ser du en teltlygte lavet af Bjør-
nene, Asser Rigs trop. Den er skåret ud af
et stykke rå træ med indlagt batteri i fo-
den. Til højre en knobtavle fra Mågepatrul-
jen, 1. Søborg, formet som en spejderlille

Amuletter. Til venstre på de hvide kort fra
Falkene, 4. Godthåb, og til højre Tigrerne,
6. Sønderbro

Et udpluk af de mange teltlygter — alle
disse af blæk. Fra venstre: Pantherne, 1. Hede
trop, Burnham patruljen, 11. Århus, Eigen,
Jens Bangs trop

En samling fantasifulde amuletter alle fra
Hjortene, Chr. den 4's trop

En fin wood-craft samling af træsorter lavet
af Mågepatruljen, 1. Søborg

Unge Ulv åbnede sine øjne. Han fandt sig selv bundet til et træ i en bomuldsplantage. Ved siden af så han en mængde telte. Hovedet gjorde ondt — han havde været bevidstløs i mange timer. Lange Høg fra hans egen stamme stod bundet til et træ ved siden af. Og så huskede han: De havde udspejdet landsbyen Ponca, og han, Unge Ulv, havde været uforsigtig, havde ikke set sig for. Han var blevet slået ned fra baghold — der havde ikke været tid til at advare Lange Høg.

— Hvad skal der blive af os nu, Lange Høg, sagde han.

— Vi skal dø. Det er slemt for mig at dø sammen med en dum unge, der kun var uforsigtig.

Unge Ulv så væk. Han havde aldrig kunnet lide Lange Høg.

Der kom krigere fra landsbyen. En af dem, med høvdingefjer, standsede op foran Unge Ulv.

— Jeg er krogede Hånd, sagde poncaen i dårligt pawnee-sprog. — Forstår du mig?

— Ja.

— Er du bange for at dø, unge mand?

— Jeg er Unge Ulv, pawneehøvdingens sønnesøn!

Poncaen nikkede alvorligt. — Vel, jeg kender ham godt. Jeg har jo kæmpet mod ham. Det er galt for dig. Du skal dø nu.

Han hævede hovedet. — Hvis du ærefuldt var blevet såret i kamp, ville jeg have

Lange Høg gav sig til at synge — sin dødssang. En brand blev kastet mod hans mund og fik ham til at tie. Den fede kvinde varmede et stykke bøffelkød i bålet og vraltede om bag Unge Ulv. Han skreg uvilkårligt, da det sydende fedt rørte ved hans krop.

— Du er ikke nogen pawnee, snerrede Lange Høg.

Det begyndte at lyne fra den mørke himmel, og store dråber regn faldt på den tørre jord. Kvinderne fortrak, og en ung ponca-kriger kom til stede for at bevogte fangerne.

Unge Ulv nærmest hang i sine bånd. Huden var fuld af blærer og rifter, men den kølige regn lindrede

ULVEKRIGEREN

En spændende indianerfortælling af G. D. SHIRREFFS. Tegninger: GÜNTHER

dræbt dig, men du er slået uden kamp, og kvinderne har gjort krav på dig.

Der var medlidenhed i hans øjne.

— Jeg har ingen søn, pawnee, jeg kan redde dig, hvis du vil blive min søn.

— Poncaer er hunde. Hellere vil jeg dø.

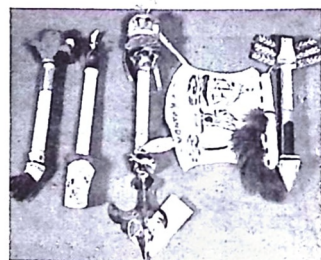
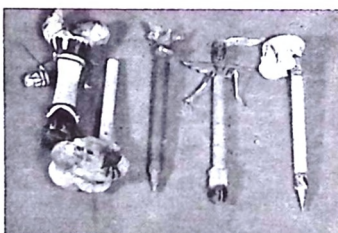
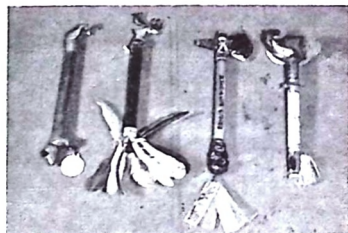
Krogede Hånd trak langsomt på skuldrene og gik. Straks efter sås en ejendommelig procession kvinder nærme sig stedet. De bar hatte af kornbælg og skjolde af tøndebånd dækket med strå. De blæste støv gennem solsikkestængler. En stor koparret kvinde førte dem. De lavede bål og dansede en latterlig efterligning af en krigsdans omkring det. Den store kvinde rørte ved Unge Ulv med en glødende pind. Han gav sig lidt, men ikke en lyd undslap ham.

de smerterne noget. Tordenen og lynene tog til og afbrød den mørke nats stilhed, og regnen strømmede ned fra de tunge skyer. Den unge ponca-kriger blev bange og flygtede i overtroisk æresfrygt for de udløste ånder, og de to fanger var alene. Det lykkedes Lange Høg at rykke sine bånd over, han fik en hånd fri og løste det andet bånd om hånden og båndene om anklerne.

— Løs også mig, Lange Høg, råbte Unge Ulv bedende. Fri også mig.

Men Lange Høg værdigede ham ikke et blik. — Du skreg for øjnene af disse ponca-hunde. Du skal ikke tilbage til Turikaku. — og han forsvandt hurtigt i den regndrypende underskov.

Den hele stormfulde nat led Unge Ulv i bevidstheden om hans skam. Han bad til tordenen og lynene —

Nogle fine budstikker fra Kipandaen

den store ånds stemmer, men intet hjælp, og næste dags morgen hørte regnen op; men kvinderne viste sig ikke før hen på eftermiddagen.

— Hvor er den anden hund? — skreg den fede heks, men fik intet svar. De tog fat på ham, lagde ham på jorden med armene udbredt, hentede tørt græs og tændte små bål tæt ved ham. Flammerne sved hans hud, da Krogede Hånd kom tilstede, skubbene bålene væk og stod stille, mens kvinderne skreg op.

Han bragte dem til tavshed med en håndbevægelse. — I har haft jeres fornøjelse! Gå tilbage til jert arbejde!

Han skar Unge Ulv løs. — Unge Ulv, sagde han, der har været krig mellem pawneerne og poncaerne alt for længe. Det er dumt. Du kan få plads i min husstand, måske vil du skifte mening og blive min søn? — Hvorfor det? — spurgte Unge Ulv.

— Jeg ønsker ikke at se dig dø. Under stormen i nat dræbte et lyn min bedste hest. Den store ånd må være vred på mig. Jeg må have begået en uret. — Høvdingens stemme var ganske rolig.

Unge Ulv så op. En strålende stjerne havde vist sig i vest. Det var et godt varsel, for stjernen symboliserede Turikaku, den landsby, hvorfra han var, og han vidste, at han stod under sin bedstefars beskyttelse. Han greb et stykke træ, slog kraftig til — Krogede Hånd faldt uden en lyd. Unge Ulv tog hans kniv og forsvandt hurtigt i underskoven.

— — —

Eftermiddagssolen skinnede på de hellige halvhvide skjolde, der hang tæt ved siden af de høje marterpæle, da Unge Ulv sent på dagen kunne se de græstørnvækkede tage på hytterne i hans landsby ved floden Platte. Unge Ulv skred legede ved hjulspillet. De kastede korslagte kæppe med hager ind i hjulet og prøvede at standse det. Unge Ulv smilede. Han plejede næsten altid at standse hjulet med hagen af kæppen fremfor med tværstangen. Få kunne opnå så mange points som han ved dette spil.

Han vadede over floden. En ung kriger greb sin lanse.

— Brødre, det er mig, Unge Ulv. Krigeren førte spydet tilbage, parat til kast. — Unge Ulv er død.

— Kan du ikke kende mig, Lille Pibe?

Lille Pibe kastede spydet væk. — Lange Høg sagde, at poncaerne havde pint dig til døde.

En kraftig, ung kriger så koldt på Unge Ulv. — Han sagde, at du skreg for kvindernes øjne, og at du dumdristigt gik i en fælde.

Unge Ulv svarede ikke. Lange Høg havde åbenbart gjort sit arbejde godt. Nogle af beboerne kom nu frem fra landsbyen anført af pawnee høvdingen, mager på grund af alder, men rank som et spyd — godt svarende til sit navn, Ranke Spyd.

— Du er min sønnesøn. Min medicinmand sagde, at du ville vende hjem. — Lange Høg sprang op og pegede hånligt på Unge Ulv. — Han skreg som en såret hest under pinslerne. Skal han være her som kriger? Lad ham gøre kvindearbejde. Han er ingen mand!

Ranke Spyd slog tæppet tilbage og berørte sine ar. — Kan du se disse her, Lange Høg. De vidner om mange slag. Han er min sønnesøn. Jeg har ret til at byde ham velkommen her.

Lange Høg så bort, og de gamle krigerne mumlede for sig selv.

Ranke Spyd rev sit hellige krigsskjold ned fra pælen. Han hængte det over Unge Ulvs skulder. — Det her er hans svar. Han drager mod poncaerne, så snart hans sår er helede. Vender han ikke tilbage med ære, opgiver jeg min høvdingeværdighed her. Jeg har talt.

Krigerne mumlede. Det var en stor handling. Hvis Unge Ulv ikke fuldførte sit hverv, ville også Ranke Spyd være æresløs.

Unge Ulvs bedstemor holdt ham tæt ind til sig, da han vendte tilbage til hendes hytte. — Min sønnesøn er kommet tilbage fra åndens land. Aiie! — Hun hjalp ham nu til hans leje, og luften af varm kød fyldte rummet. Han havde aldrig ventet at vende tilbage til denne hytte, hvor han havde levet hele sit liv, for hans far og ældre bror døde i kamp, da han var meget ung.

Ranke Spyd kom ind. — Du skal blive her til du er rask, sagde han. Du må bevise, at du er en kriger. Vi savner heste til den kommende bøffeljagt. Dem må du hente hos poncaerne. Gør du ikke det, må du gøre kvindearbejde.

I de følgende dage blev Unge Ulv stadig stærkere og raskere under sin bedstemors kyndige pleje. Ranke Spyd samtalede med medicinmændene om den kommende fejde mod poncaerne.

Lille Pibe, der skulle organisere fejden, kom en dag hen til Unge Ulv.

— Unge Ulv, du skal være fører for angrebet. De har valgt dig. — Tyve drager med dig.

— Vil de ledes af en æresløs og feig mand?

Lille Pibe nikkede.

— Men hvorfor?

— Ulven er din beskytter, ikke? — Joh.

— Medicinmændene siger, at vi skal drage ud i selskab med den hvide ulv. Det er en stor ære.

Unge Ulv smilede taknemmeligt.

— — —

Da Unge Ulv var helt rask, overrakte Ranke Spyd ham relikvierne. Det var en hellig pibe uden åbning mellem hovede og rør, en odderskindskrave, en lasso, et høgeskind, et aks af korn, rød maling, ørne-dun og en høvdingefjer.

I tre dage forberedte byen sig til de ceremonier, der skulle finde sted ved krigsdansen. Den fjerde nat var man rede. Hver mand havde med sig 3 ekstra par mokkasiner fyldt med ristet korn, små poser med pemmikan, og bar lasso, tomahawk, krigsskøller, skalpeknive og en bue.

Unge Ulv overtog føringen. Han delte krigerne i to afdelinger. Lille Pibe førte den ene, han tog selv den anden. Hver afdeling havde to spejdere iklædt ulveskind, krigerne til at holde orden og ganske unge, uøvede mænd som medhjælpere.

Tam-tam'erne begyndte at lyde. Ranke Spyd bar sin hvide bøffelkappe og på fødderne havde han hellige, sorte mokkasiner, der angav, at han havde besejret bøflen 4 gange. Han løftede armene mod aftenstjernen, og tog rødder fra sin medicinpose, tyggede på dem og spyttede saften ud på Unge Ulvs bryst. — Dette vil gøre dig modig og stærk. Hvis du svigter, kom da ikke tilbage.

Tam-tam'erne begyndte igen. — Græskarskrallerne raslede. Antilopeklørerne klappede, og krigerne begyndte deres danse. Ved midnattid overrakte Ranke Spyd Unge Ulv et helligt spyd fra Den hvide

Ulv's stamme. Han pegede mod nordøst. Unge Ulv hylede og løb fra byen, fulgt af de unge krigere. Der var ingen vej tilbage.

I fem dage drog de af sted om natten og sov om dagen, indtil de nåede poncaernes land. Spejderne for at sted i det blæsende mørke. Tæt ved daggrå hørtes en svag tuden fra en ulv. Det sagde Unge Ulv, at man nu havde nået landsbyen.

Det var lys morgen, da spejderne vendte tilbage og fortalte Unge Ulv, at poncaerne forberedte jagten. I den kommende nat ville de danse bøffeldansen — og være søvnige næste morgen.

Unge Ulv var tilfreds. En hurtig razzia på hesteryg, nogle skalpe, og krigerne ville være tilfredse. Pawneerne tog aldrig nogen chance. Mangen en fører for et krigstogt blev aldrig fører igen, fordi han havde mistet mænd under togtet.

De måtte vente og samledes i en lille hule. Unge Ulv tændte den hellige pipe og pustede på den. — Kinnickinican (indiansk tobak) vedblev at brænde, skønt der ingen åbning var mellem hovedet og røret. Hvis den var gået ud, ville de have vendt tilbage til Turikaku uden skam. Hver kriger bandt et personligt smykke fast til en lille kæp og anbragte dem i midten. Lille Pibe slog blødt på tam-tam'en, mens krigerne dansede og sang. Da dansen var forbi, tegnede en af spejderne et kort på jorden.

Landsbyen er en halv dagsrejse herfra. Hytterne ligger ved en flod. Bagved byen er en rund jordvold. Indenfor denne er hestene opstaldet.

Unge Ulv nikkede.

— Det har ikke forandret sig.

De aftalte nærmere om togtet mod landsbyen.

Unge Ulv førte sine mænd igennem dalen lidt før daggrå. Tågen lå over træerne og markerne. Det svage hyl fra en ulv lød fra jordvoldens top. Kriegerne tog deres

kapper af. De ville kæmpe med nogen overkrop for at undgå infektion i såret. De lerbedækkede angister lignede spøgelser i tågen.

De vadede gennem vandet, og slog en kreds omkring hesteflokken. En vagtpost døde på sin hest — en pil blev stukket i hans hjerte. En anden døde med en kniv i ryggen. Lille Pibe greb hans gevær, krudthorn og kuglepose. De andre vagtposter befandt sig på den anden side af floden, og de havde frit spil. Lassoerne fløj gennem luf-

ten, og hjorden satte sig i bevægelse mod floden. Lille Pibes mænd drev dem. Unge Ulv hujede og svang sin kappe. Vagtposterne råbte dem an — et gevær bragede — poncaerne løb hen mod hestene ved deres tipies — pawneerne drev på flokken og red for fuld fart ud på den våde prærie.

Mange timer senere så Unge Ulv og Lille Pibe sig tilbage fra et højedrag. Poncaerne nærmede sig.

— Vi kan ride fra dem, hvis vi gør den ekstra hest løs, Unge Ulv.

— Nej, vore folk har brug for dem alle. Hvis de når os, må vi kæmpe.

Eftermiddagen svandt hen, da pawneerne nåede Platte. Den åbne lavvandede flod gled frem mellem sandede sider. Grunden var flad og

kun brudt af en dyb træbevokset sænkning. Poncaerne red ned ad de lave skrænter mod nord. Lille Pibe red tæt ved Unge Ulv.

— Det ville være godt, om vi gjorde, som jeg sagde. De vil fange os, når de krydser floden.

Unge Ulv så mod poncaerne. En førers prestige afhang af, om han bragte alle sine mænd tilbage med sig — fremfor en del faldne fjender.

— Jeg bliver her, Lille Pibe.

— Du vil dø, Unge Ulv.

Men han rystede på hovedet.

— Jeg vil udfordre deres fører. Hvis han er en mand, vil han kæmpe med mig om hesteflokken. Hvis jeg dør, må du tilbagegive flokken og gå hjem.

Lille Pibe gav i tavshed Unge Ulv det erobrede gevær, slog ham på skulderen og red videre mod floden, mens Unge Ulv plantede det hellige spyd i jorden, red tre gange rundt omkring det og tog så sin kappe af.

En ponca red hen til ham. Det var Krogede Hånd.

— Hvem udfordrer poncaerne?

— Unge Ulv fra pawneerne.

— Tør du kæmpe for hestene?

— Jeg har plantet mit spyd!

— Jeg er høvding. Jeg anførte Wa-zha-zhe, poncaernes første klan. Jeg kan ikke kæmpe mod en af mindre rang på grundlag af denne udfordring.

— Jeg er Ranke Spyds sønnesøn. Jeg har stjålet dine heste. Jeg besjerede dig, da jeg var våbenløs. Jeg har din kniv i mit bælte. Er du bange for at kæmpe med mig, når jeg har våben, ponca?

Krogede Hånd red fremad i cirkler, plantede sit spyd ved siden af Unge Ulvs, og ingen af dem kunne forlade dette sted, før en af dem var død. Ingen flugt var mulig uden kamp.

Krogede Hånd ladede og affyrede sit bagladegevær. Unge Ulv fyrede også. De for fra hinanden for at lade igen. Krogede Hånds næste

(Læs videre side 117)

Jørgen lærer morse

Af WM. PETERSEN . Tegning: Gotfred Mortensen

Det var forår. Solen skinnede, fuglene sang, og alt var glad forventning om de herlige tider, der nu stod for døren — med sommerferien som det strålende midtpunkt, eller »slutpunkt« om man vil.

Kun Jørgen var ikke i strålende humør, og det kunne morbror Olaf mærke, da han kom på week-end besøg fra hovedstaden. Morbror Olaf havde selv været spejder fra ungdommen af, bådeovre i staterne og herhjemme i Danmark, så han var livligt interesseret i alle Jørgens spejderoplevelser og kunne selv fortælle spændende ting fra sine egne spejderår — der forresten ikke lå så forfærdeligt langt tilbage i tiden.

»Du ser mig noget mellemfornøjet ud, unge mand!« sagde han, efter han havde sat sig mageligt til rette i gyngestolen oppe i Jørgens lille hybel — »er der noget galt?«.

»Næh, ikke sådan da,« svarede Jørgen med et lille forsøg på et smil, »men jeg har mine bekymringer, som mor plejer at sige. Nu skal du høre: Du ved jo, at der er divisionsturnering om en månedens tid, og at Hjortepatruljen skal deltage. Alle mand skal i ilden, og du forstår nok, at som yngste spejder i patruljen, er jeg morderlig bange for at trække de andre gutter ned i points, hvis jeg ikke kan klare opgaverne godt nok.«

»Det forstår jeg, selvfølgelig. — Men efter hvad jeg har hørt, og efter hvad jeg har set, så kan du jo dine ting tip-top. Det sagde din patruljefører jo også, sidste gang jeg var herovre for et par uger siden. At du kun har været spejder i et halvt års tid, skulle da heller ikke betyde så meget.«

»Jo! — Det er den morse!« næsten jamrede Jørgen, og hans ansigtsudtryk var så »tragiske«, at onklen måtte le, og hans latter smittede, så Jørgens bekymrede mine veg for et bredt grin. »Jamen, sjovt er det nu ikke,« mumlede han, da de havde grint af.

»Hvad siger du? Skulle morse ikke være sjovt?« afbrød onklen ham med et blink i øjenkrogene. »Tjæ — det kommer da an på,

hvordan man går i lag med de søde små prikker og streger. Jeg kan betro dig, Jørgen, at så langt tilbage som i 1916 — ja, så langt tilbage kan du naturligvis ikke huske — så havde vi et mas med at lære Chica-gospejderen morse-alfabetet. Men jeg hittede på noget, der havde til følge, at det gik som en leg — og det blev skam en morsom leg: Morse uden tårer, kan man godt kalde det, ligesom filmen »Fransk uden tårer« du ved nok.«

»Lad mig høre om det!« ivrede Jørgen, »det lyder fint — morsom morse! eller som en vandet vittighed.«

»Det er skam en længere historie. Hvornår var det, vi skulle spise? Jeg synes, din mor sagde noget om, at du skulle klæde dig om til middag. Der gøres anstalter, fordi jeg er kommet. Det er alt for galt.«

»Nå — så galt er det nu heller ikke. Det betyder skam ikke, at jeg skal trække i kjole og hvidt, heldigvis da — for jeg har ingen. Næh, jeg skal bare vaske hænder og tage en anden jakke på, så er den i orden. Maden får nok en tand op, efter, men det er jo kun dejligt. Og vi skal først spise, når far kommer hjem — ved femtiden — så der er godt en time til. Fortæl så om morse — det er faktisk det eneste punkt, jeg er bange for i turneringen!«

»Jo, ser du — jeg hittede ud af, at man lærer ting meget bedre, hurtigere også, hvis man, om jeg så må sige, bliver dus med dem. Nu, morsetegnene. Nogle tilsyneladende tilfældige og forvirrede samlinger af prikker og streger, rodet sammen til at forestille alfabetets bogstaver, tal, tegn — som punktum, spørgsmålstegn og så videre. Kunne man nu gøre disse morsetegn mere »personlige«, så man kunne kende dem fra hinanden og huske dem hver for sig, så var de jo samtidig lettere at lære og nemmere at huske! Og derfor bryggede jeg en lille historie sammen, og mine flinke amerikanske spejdere hjalp til med at hitte på. Og historien begynder således:

(Læs videre næste side)

MORSE I BILLEDER		
A		en a HVER
B		BØSSE med 3 skud
C		TO ci-TRON-vand
CH		FI-RE SMÅ MÆND
D		DRUKKEN ser dobbelt
E		en
F		fri-ka-DEL-ler
G		GE-DE-hans
H		h a n d
I		ih
J		jager MED TRE HUNDE
K		KRA-ge-FLUGT
L		lin-OL-e-um
M		TYKKE STREGER
N		NÆSE - dryp
O		OR-LOGS-GAST
P		en LUK-KET port
Q		Queen
R		takling REB takling
S		små-pen-ge
T		THORSHAMMER
U		ul-ve-HYL
V		tre-ø-jet VARULV
W		Wasp
X		TYNdest på MIDTEN
Y		Yacht STORSEJL mest FOK KLYVER
Z		
Æ		a OG e-ET
Ø		o + e

Jørgen lærer morse

(fortsat)

Samuel Morse var jo uhyre interesseret i elektricitetens muligheder, og da man fandt på at sende elektriske impulser gennem kobbertråden, impulser der kunne sætte en brummer i gang, blev han klar over, at der måtte skabes et alfabet af korte og lange toner, hvorved man kunne sende meddelelser fra sted til sted med selve lynets hastighed. Pludselig skreg han: Jeg har det! Med prikker og streger skaber jeg mit alfabet! Og det første bogstav — A — bliver en af hver: altså en prik og en streg — «.

»Ser du, Jørgen, sådan begyndte det. Vi hittede så på forskellige billetter for de øvrige bogstaver, men da jeg kom hjem til Danmark igen, måtte jeg jo finde på andre symboler, som det hedder, eftersom der jo er forskel på det danske og det engelske sprog, hvad du vel har bemærket i skolen. Jeg blev jo tropsfører herhjemme næsten lige med det samme — på Vesterbro i København — og drengene der var lige så opfindsomme med hensyn til at skabe ordbilleder til morsetegnene, som amerikanerne havde været.

»I vandt jo divisionens sølvpokal for signalering, ikke sandt?« indskød Jørgen.

»Ja, blikspanden, som vi kaldte den. For den var nu temmelig velvoksen af sig. Det kunne vi jo takke morsehistorien for. Men nu videre med den. Herhjemme fortsættes den således:

»Da morse havde fået denne strålende idé, blev han så begejstret, at han tog sin bøsse og affyrede tre skud for at hidkalde sine medarbejdere. B er altså bøssen (en streg) og tre skud (tre prikker). Dette må fejres! skreg han! Vi fester. Citronvander, to til hver! råbte hans lille søn: —.

Ja, hellere end champagne — det får man tømmermænd af — og så bliver man drukken og ser dobbelt: —.

E er det bogstav, der bruges oftest i så godt som alle sprog, og derfor blev man enige om, at E skal være en lille enlig, ensom prik.

F kan let forveksles med L (.. —. og .. —.) men man skal så bare huske på, at i ordet FRIKADEL-
LER, kommer trykket på tredje stavelse, altså frikaDELler: .. —.

Så er der G

»Gedehamsen«, råbte Jørgen triumferende, »se en gang«. Og han tegnede gedehamsen så tydeligt, at men let kunne se ligheden: G — —.

»Storartet! Du har jo fået fat i tanken med det hele. Lad os så gå i gang med resten. Det næste bogstav er H 6 fire prikker. Hvad siger du til »en håndfuld fingre« — uden tømme! totten selvfølgelig?«

Ja, den er fin således — H

Og når man siger »Ih«, så laver man store øjne — I ..

Jægerens tre jagthunde går foran ham — J — — —

K er KRAGEN. — — —

Til forskel fra frikadeller, har ordet linOLEum (linoleum) trykket på anden stavelse. L er altså .. —.

M har to streger i det trykte store bogstav —

N får mig til at tænke på en lang næse, der drypper: —.

O er tre streger.

»Orlogsgasten« skreg Jørgen. »De har jo tre striber på matroskraverne.« Ja, så siger vi det. Tre striber eller tre streger, det er jo nærmest hip som hap. Ved du forresten, hvad de tre striber hentyder til?

»Jo«, svarede Jørgen, »det fortalte tropsføreren os. Han er også vores lærer i skolen, ved du nok. De blev indført i den engelske flåde til minde om Nelsons tre sejre: Trafalgar, Nilen og Copenhagen. Og senere fik også vores marinere tre striber i matroskraverne: O — — —

P. Pas på — når porten er lukket, er hunden løs. Vi tegner altså den lukkede port. Ja, sådan: P. — —.

Q. Nu til dags bruges »Q« meget sjældent på dansk, men i gamle dage var det almindeligt at stave ord med »Q« som nu begynder med KV — for eksempel Quinde. Ja, det er forresten det ord, der bruges på engelsk for dronning: Queen. Queen betød oprindeligt »kongens kvinde«, hvad vi nu kalder hustru. Tegn så en Quinde, så hun kommer til at ligne morsetegnet — —. — Ja, således.

R. Rebet har besnøring i begge ender, således: R —.

S. Småpenge eller småkugler, for eksempel: .. —.

T. Stregen har vi jo i det store trykte T: —

U: .. — »Ulven! se bare« ivrede Jørgen.

Ja, den er god nok. Så er der

V: ... — Det kan så være varulven, lo onkel Olaf. Det er jo et fantasidyr, så har den lov til at have tre øjne i hovedet!

W: .. — Bruges så godt som aldrig på dansk. Da det er det stik modsatte af morsetegnet G (— —.) gedehamsen, og da den hedder Wasp på engelsk, kan vi jo bare tegne en engelsk gedehams, altså en wasp, med den eneste forskel, at den vender modsat den danske.

X — — — er lige modsat P (— —.), og det kan man huske, når man erindrer, at selve bogstavet X er tyndt på midten.

Y er en flot yacht. — Se bare: — — —

Og endelig kommer vi så til Z. Da Morse var nået hertil, havde han to streger og to prikker tilbage i bunken. Så brugte han dem rundt hånden til Z: — —. —. Og så sang han glad og lettet: Det gik skam let, med prikker og streger fra A til Z.

»Jamen, han har jo glemt Ø, Æ og AA!« sagde Jørgen.

De bruges jo ikke på engelsk. Men der er morsetegn for dem, som du ved. Ø staves jo tit med et O og et E i telegrammerne; derfor bruger man for Ø de samme tegn som for O og E, altså: — —.

Æ burde så opbygges af A og E, da Æ ofte forekommer således: AE i telegrammerne. Men det ville jo skabe forvirring, for . —. betyder jo R. Derfor satte man en streg til, så det blev . —. —! Det havde egentlig været rigtigere at bruge dem til AA (to A'er). Nå, så lavede man AA af to A'er med en streg imellem (ATA) altså: — —. — og det er jo heller ikke svært at huske. Så er der kun tegnene, som punktum: og spørgsmålstegn .. —. — men dem behøver I jo ikke at lære. Tallene. »Dem kan jeg« afbrød Jørgen:

1: 2: 3: ...
— 4: 5: 6: 7:
— ... 8: 9:
10: (eller nul).

Ja, så er vi færdige!«

»Maden er på bordet, din far er kommet, og nu skal vi spise!« var der en stemme, der lød nedefra. Og de to »morse-eksperter« begav sig ned til bordets glæder. Nu var der intet, der trykkede Jørgen, og han kunne lugte sig til, at den stod på flæsketeg. Livet er jo herligt! — tænkte han.

Vi snakker LEJRBÅLSTØJ

.... for der faktisk noget at snakke om, selv om det vigtigste nu en gang er, at man har tilstrækkeligt varmt tøj på, for der er jo altid nogle, der »modigt« placerer sig ved bålet i let tøj og med tålmodighed — men uden at være i særligt godt humør — bærer de kuldegysninger, man er udsat for.

Jo, varmt tøj, men hvad med en vis stil og standard? Skal man ligne kludedukker fra ens søsters legetøjsskab?

Eller skal man iklæde sig træningsdragten som ham her? Ja, varmemæssigt slet ikke dårligt, — men ser det festligt ud?

Eller skal man forsøge at indhulle sig i soveposen som ham her — med fare for at soveposen er våd som en karklud, når man skal til køjs?

Eller skal man spare og lade hele patruljen nyde godt af een soveposes varmen egenskaber? Jeg indrømmer, at det tyder på patruljesammenhold under trange kår, men kan man frisk og fornøjelig nyde lejrbalets glæder på denne måde — som et bundt sammenklemt radiser?

**Gamle
Vildsvin
giver
gode råd**

Næh, så er der straks mere stil over ham her — deklamerende sit indlæg i underholdningen — indsvøbt i et dejligt tæppe! Ja, hvis man har et sådant i flotte farver, så er der jo stil over det!

Men ham her klarer sig også godt, med sit poncho regnslag — det varmer trods alt på ryggen, hvor det altid trækker.

Og ham her har udnyttet slidens (til at knappe!) midt i hans personlige underlag — kronhjorten må være hans patruljedyr — der begynder at komme form over det.

Ja, og så er det, at jeg gerne vil slå et slag for det, man kalder

Lejrbålskapper

— en festlig og praktisk påklædning til lejrbalet. Det lyder dyrt, men er billigt, for man kan lave en

af »noget«, man har derhjemme. — Der kommer fest over lejrbalet — både det rigtige lejrbalet (patruljens lejrbalet) — det gode lejrbalet (tropens) — og det store lejrbalet (divisionsens, korpsets og jamboretens).

Først lidt om materialerne. Et lejrbålstæppe kan laves af almindeligt bomuldstøj, et gammelt lagen, noget sækkelærred eller sådan noget, og det kan blive pænt; men noget sværere stof er bedre, dels varmer det bedre, og dels »falder« det bedre. I mange familier findes en sådan stump stof, ca. 160×160 cm — et ældre uld- eller bomuldstæppe, der ikke bruges mere, er godt. I forretninger kan man i dag købe et svært »uldtæppe«, der ganske vist ikke har set meget til ulden, men er passende svært, for en 7 til 10 kroner. Har du råd til et bedre, gør det jo ikke noget, desto varmere er det.

En lejrbålskappe er en personlig ting og kan prydes med alskens minder fra egne spejdroplevelser — der findes næsten ingen grænser. Men lad os se, ens patruljedyr, ens ulvenavn, flokkes og troppes farver, symboler fra lejre, man har deltaget i og symboler på ting, man særlig synes om, f. eks. solen, måne, stjernebilleder, bål, dyr, job i patruljen (krønikeskriver, lejrkok), tam-tam'er, ildbor osv. osv. Der er nok at vælge imellem for en opfindsom sjæl. Du kan godt se og lære af andres lejrbålskapper, men dekorer din efter din egen mening og med det, du særlig holder af.

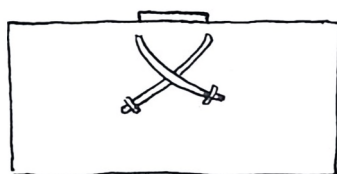
Og så kommer vi til konstruktio-

nen:
Og vi tager en enkelt form først — du ser det klarest af tegningen (1) — den ene snip bøjes om, og med et bånd til at binde omkring halsen er alt klart — når du ellers får den fint dekoreret.

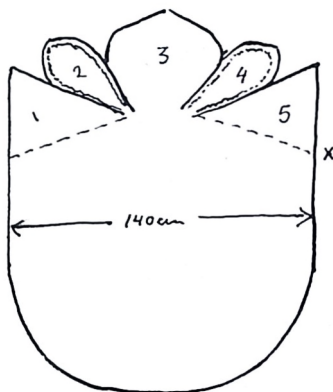
Den næste (2) er også en såre enkelt facon. Du bruger et alm. tæppe, idet du på midten af langsiden syr yderligere en strimmel stof på — den kan minde om en krave — og derefter — som vist — påsyr to stropper. De skal kunne bindes omkring brystet. Når du

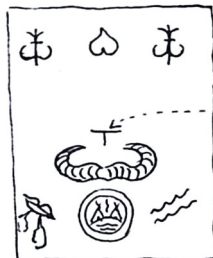
Forslag 1

Forslag 2

Forslag 4

Forslag 5

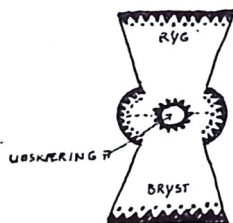

Fig. 5.

står op, hænger tæppet ned ad ryggen, og når du sidder (der findes faktisk endnu spejdere, der ligger, men det er jo ikke dig) ved lejrbalet, tager du det godt omkring dig og lader kappen varme dig, benene også!

Det næste forslag er også såre enkelt. Også her bruger du tæppet (eller noget stof i størrelse hermed) — laver en åbning til halsen midt i stoffet som vist på tegningen (3). Når det er klaret, vil tæppet falde løst over skuldrene og være udmærket i brug. Både dette og sidste forslag har den fordel, at du udmærket kan bruge kappen som tæppe, når du sover — en fordel, der ikke tynger rygsækkens indhold og vægt mere end nødvendigt.

Forslag 4 er mere vanskeligt, da det kræver, at man anvender et stykke stof kun til lejrbaletæppe. Af tegningen kan du se, hvordan du skal klippe tæppet ud. Stykke 1 og 5 bukkes om ved x — stykke 2 og 4 må nok kantes og sømmes og bruges til at binde rundt omkring halsen — og resterne hænger ned foran brystet. Stykke 3 hænger ned ad nakken og giver rig mulighed for dekoration. Prøv blot!

Det sidste forslag er lidt mere kompliceret — men ganske flot. Du klipper stoffet ud i facon som skitsen. I midten ses hul til halsen (hovedet skal kunne komme igennem!). Stykket A til B skal svare til længden fra hals over skulder til albue. Stk. C til D skal gå fra nakke til i hvert fald knæene.

Ja, så kan du vist godt begynde, — men find nu selv på de tegn, figurer osv., du vil have den dekoreret med. — Og så et festligt og varmt lejrbalet!

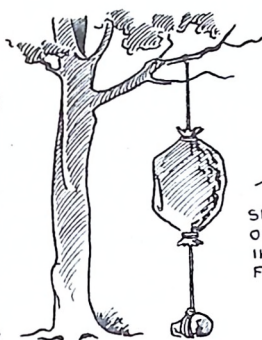
Gamle Vildsvin.

På næste side

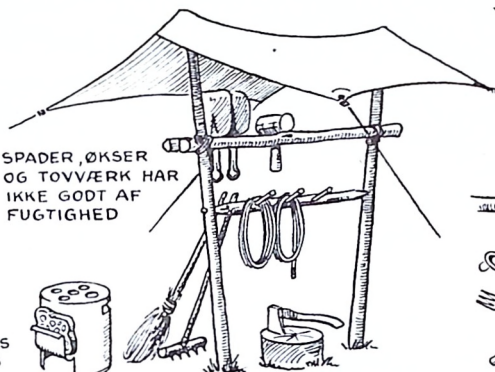
tegner Gotfred Mortensen en del — tildels nye lejrarbejder. Der er gode ideer, og du bør prøve at lave nogle af dem.

LEJRARBEJDER

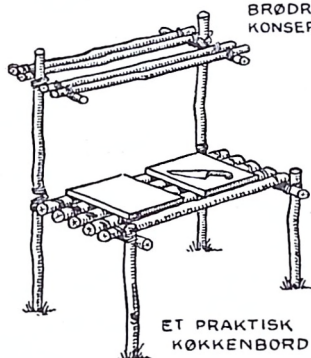

IDEEL ANBRINGELSE
AF PROVANT NÅR
SÆRLIG PROVANTBOKS
IKKE HAVES

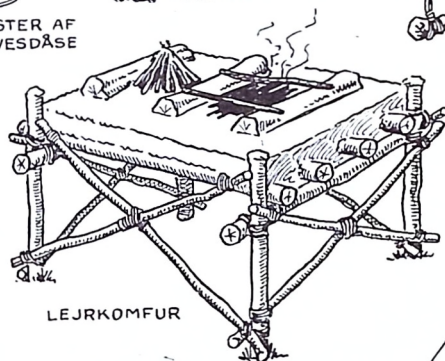
SPADER, ØKSER
OG TOVVÆRK HAR
IKKE GODT AF
FUGTIGHED

BRØDRISTER AF
KONSERVEDÅSE

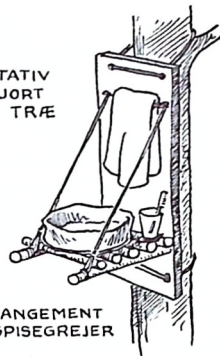

ET PRAKTISK
KØKKENBORD

LEJRKOMFUR

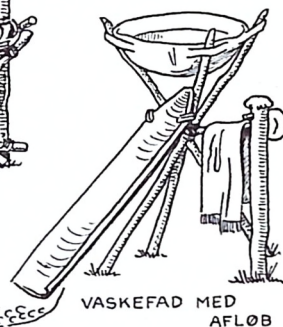
VASKESTATIV
FASTGJORT
TIL TRÆ

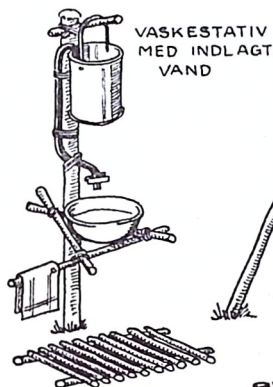
ARRANGEMENT
AF SPISEGREJER

EN TANDBØRSTEHUND

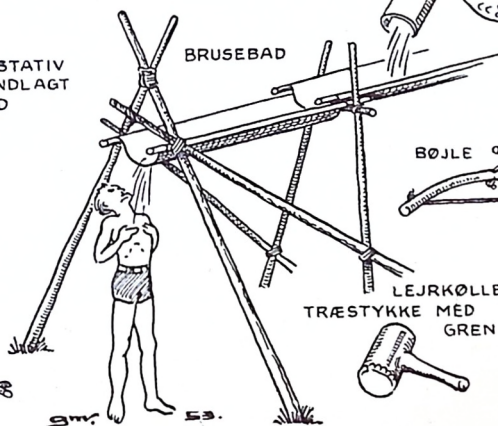

VASKEFAD MED
AFLØB

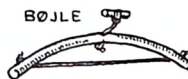

VASKESTATIV
MED INDLAGT
VAND

BRUSEBAD

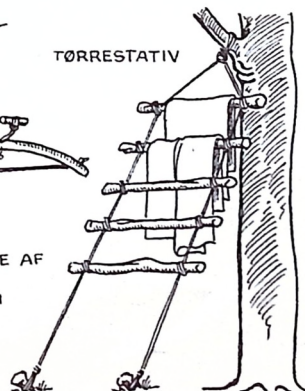
BØJLE

LEJRKØLLE AF
TRÆSTYKKE MED
GREN

TØRRESTATIV

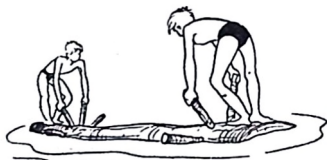

Altmuligmanden

Nogle tegninger i det franske spejderblad frister mig til at videregive disse sjove vandpaskerier, som du nok kan få lidt sjov med i sommerlejren.

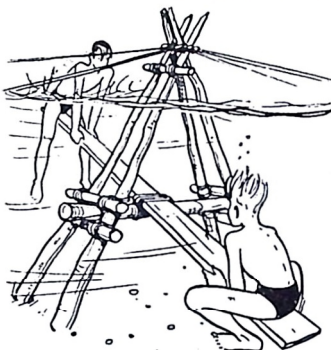

Den første er en slags svingende ægte. Konstruktionen kan du se på tegningen. Gennem en tønne (en smørdrittel f. eks.) fastgøres en stang (uden bark) — og i bunden af tøndens lægges et passende antal sten som modvægt, og på stangen fastgøres nogle trin (de kan godt snøres på). Når du kravler op ad stangen, falder du — hvis den er rigtigt konstrueret — automatisk i vandet. Ganske sjovt!

Den anden kan minde om den første, men du skal bruge en træstamme, (måske lidt vanskelig at fremskaffe?). Ca. 60 cm fra hver ende fastplækkes nogle stænger hele stammen rundt — 6 ialt f. eks. Der skal to mand til legen. Man placerer sig som vist, og det gælder nu om — ved at dreje på stammen — at få den anden gjort så våd som gørligt.

Den næste kræver et større, men sjovt pionerarbejde, idet I først må konstruere en slags gynge efter

tegningen. Den laves nok bedst på land og placeres i passende dybde og spændes fast med reb til siderne. Og så gynger man op og ned — og op af vandet og ned i vandet. Ikke dårligt!

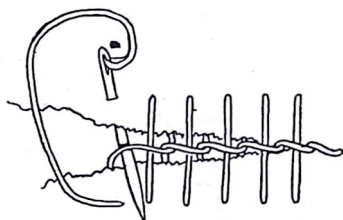
Nummer fire er mere behagelig — nemlig et slaps drivende padleinstrument. Her kræves en tæt metaltønne eller en stor blikdåse. På begge sider — eller vel bedst igenem tøndens — fastgøres en stok, hvorpå fæstnes et par træplader som åreblade. Og så tager du fat og padler dig omhyggeligt frem gennem vandet.

Og så endelig noget for den mangelige — en flåde af ny konstruktion af tre stykker træstamme — med påmonteret sæde. Du sætter dig blot ned og driver stille og dovent af sted. Behageligt — men en

lille åre ville nok være til nytte, så du selv kan bestemme, hvorhen du driver.

Det var det — men gør nu ikke legene for voldsomme. Voldsomhed og vand hører nu engang ikke sammen, men megen sjov vil du kunne få ud af disse ting her.

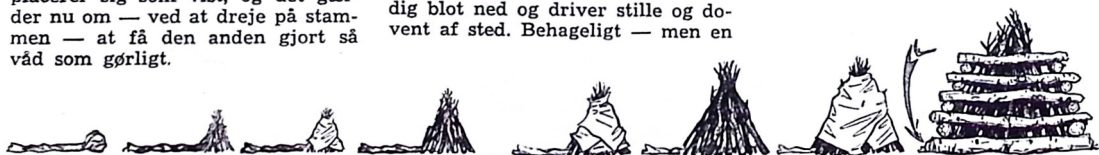

Nødreparation af teltet.

Det kan ske, at teltet får en revne under lejren. Revnen bliver let større ved teltugens spænding, og det er nødvendigt straks at reparere det. Du skal bruge en sadelmagnål, noget svært tråd og lidt voks. Først vokses tråden, og man fastgør tråden med nogle sting i dugen, så sømmen går fra venstre til højre. På tegningen kan du se, hvordan syningen foregår. Sy altid med dobbelt tråd og slut med nogle sting i dugen.

Om at tænde bål.

Ja, det kunne der siges meget om, men på disse tegninger her skal jeg blot vise dig en fiks måde, på hvilken man kan tænde lejrbalet, så det hurtigt blusser op. En hage derved er, at der — som du ser — anvendes papir. Det er jo ikke særligt spejdermæssigt, men til et gæstebål nok særdeles effektivt, når du stabler omhyggeligt. Prøv blot!

Patruljemøde den 21. maj 1953

Ole havde til i aften lavet en fin-fin skattejagt, som jeg må berette om. Vi startede enkeltvis.

Første melding var i morse:

"Søg grantræ-NØ-hjørne-Sydskov."
I grantræet fandtes noget reb fastgjort. Ved at fide det, dalede en sodavandsflaske ned.

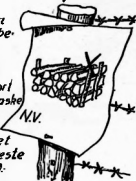
Næste melding heri: En kortskitse-tegning (se min flotte tegning). Ved det afmærkede sted under en sten var næste melding: "Gå 100m N-55m SØ-20m NØ-70m NNW-søg melding."

Den fandtes fastgjort på en hegnsplæt og var en nydelig tegning af en brændestabel med et kryds. Og i nederste hjørne stod NV. Altså i nordvestlig retning. Der var 4 brændestabler tæt ved hinanden, men meldingen kunde findes (selv om Steen her måtte give op).

Meldingen lød i en af patrullens koder: "Spaltværksted-et og 4km stener."

Det var vel svært, men ved at søge begge steder, fandt vi det ene sted en kortskitse og det andet sled et tyndt stykke papir i samme størrelse med bare et kryds på og afmærkningen af nord. Vi lagde dem oven på hinanden og vidste, hvor vi skulle søge.

Her var skatten - en læderpose (gammel) og nrør-syet af Oles mors gamle læderjakke) med forskellige stykker guld i. Ganske kvikt. Og spændende var det.

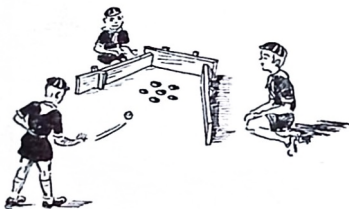
Lars

Noget sjovt til ferien

Ulvesiderne har vi denne gang reserveret til nogle kvikke ideer om ting, du og dine ulvekammerater kan tage jer til de lange feriedage og måske også i ulvelejrens fritid. Nu får vi se. Du kan studere tegningerne og læse om dem, og måske får du lyst til at prøve noget af det.

Boldkast.

Lav et mål som på tegningen med 6 huller og tre brædder til at standse bolden med. Før legen starter, vælger man et af hullerne som målet denne gang. Hver ulv kaster efter tur een gang, og hvis bolden kommer i det rigtige hul, får ulven 1 point. Forkerte huller giver ingenting. Og så næste runde. Hvem får flest rigtige i ti omgange?

Og så skal vi i vandet

og danner en kreds og holder armene og hænderne strakt lige frem fra kroppen. I midten står en ulv med en bold bundet til en snor. Han svinger bolden rundt, og det gælder om at få hænderne væk i rette øjeblik. Hvis de rammes, bytter man.

Og så skal vi kaste med sten.

— Små sten naturligvis. Hver skal have 5 småsten, og så starter. vi. Først lægger du de fire sten på jorden med lidt afstand, f. eks. sådan:

Den sidste sten beholder du i hånden. Den kaster du nu op i luften, og inden du griber den igen, nupper du en af de fire sten på jorden. Det klarede du, og lægger den ene sten væk og prøver nu igen med kast i luften, tage en sten, gribe osv. til alle sten er dine. Går det galt for dig, afløses du af næste spiller.

I næste runde bliver det sværere. Stenene lægges nu to og to tæt ved hinanden, sådan:

Du kaster nu stenen op i luften, nupper, inden du griber den igen, 2 sten fra jorden. Ellers som ovenfor.

Alle tolv

Kim, Jørgen Warberg-Larsen,
8. Odense flok.
Miko, BF Herman Brüsich,
2. Ordруп flok.
Mus, BF Bo Vilstrup,
1. Charlottenlund flok.
BF Hans Carstensen,
Irokeserflokkken.
BF Torben Zuschlag,
Set. John flok.

Næste gang lægges stenene, så de tre ligger sammen, og den ene alene, sådan f. eks.:

Første gang tager du den ene, næste gang de tre på en gang.

Og til slut lægges alle fire sten tæt sammen, og nu skal de tages alle fire under et kast.

Ganske sjovt. Prøv blot. Måske kan du finde på flere andre måder at lægge stenene på.

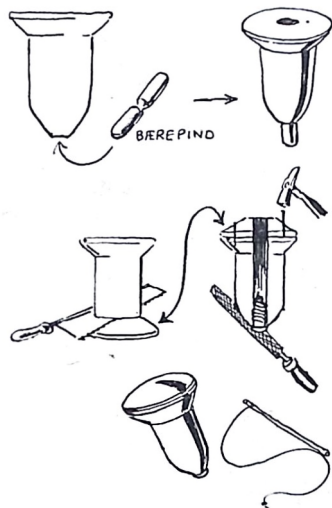
En boldleg

af de bedre får du her: Lav af tre pinde en trefod. Snør dem sammen foroven. Dan kreds udenom og vælg en som vogter af tårnet (trefoden). Han stiller sig tæt ved tårnet, og ved hjælp af en bold søger de andre i kredsen at vælte tårnet. Den, der er dygtig nok til at vælte tårnet, bliver næste vogter af det.

En top

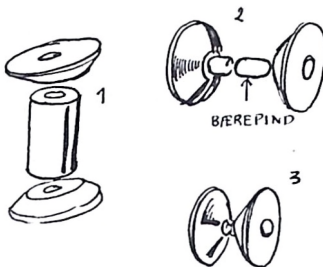
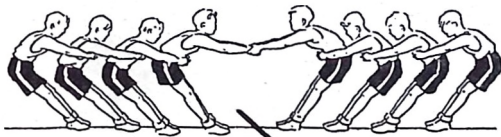
kan du selv lave dig. Jeg skal vise dig to slags. Begge laves af en garntrisse. Den første laves ved at skære den ene ende af trissen af og slå den fast på den anden side med et par meget tynde stifter. (Se tegningen). Den nederste del skæres nu til, så den bliver fin rundt tilspidset og i hulet fornedet skrues en skrue af passende størrelse i, og toppen er klar.

Den anden laves også ved at skære garntrissens ene ende af, men her banker du blot en bærepind fast i hulet, idet du dog forinden har skåret trissens nederste del lidt skråt af. Så er den klar. — Prøv blot. Pisken kan du nemt selv lave.

En kraftprøve

kan du nemt arrangere. Se tegningen. To hold med lige mange på hver over for hinanden. De to første på hvert hold tager hinanden i hænderne. Resten tager fat omkring hinandens mave. Og så trækker vi. Hvem kan bedst? Hold nu godt fast og lad være med at slippe — hvis du da kan holde!

Det minder mig om,

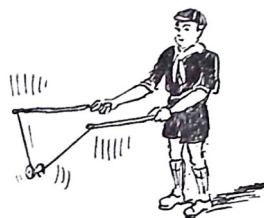
at du også selv kan lave en Yo-Yo af en garntrisse og en bærepind. Du saver garntrissens ender af og stikker bærepinden ind i disse, så den tynde del af bærepinden er lige i midten. Og så sættes snoren fast, og du er klar.

En tovtrækningskonkurrence

kan du lave ved hjælp af noget tykt tov, som du binder sammen til en ring. Et sted fastgør du en kæp i jorden. Der skal være 4, 6 eller 8 ulve til at tage fat i tovet. Man deler sig to hold (på tegningen 3 på hvert hold) og trækker nu hver til sin side. Hvilket hold får nu først trukket det andet hold forbi pinden?

Send
MAGASINET
en beretning
fra jeres
sommerlejr

Italienske ulveunger kigger på solur

Mowgli sagde ...

Mowgli sagde en dag til Baloo, at han syntes rigtig godt om Bandarfolket.. De var så livlige og glade. Men Baloo sagde, at der tog han helt fejl. Dem skulle han holde sig væk fra, for de havde ingen love, som ulvene havde det. De kunne aldrig finde på noget selv. De synes selv, at de er meget kvikke og dygtige, men i virkeligheden er de meget dumme og kan ingenting. De praler med alt det, de skal lave, men det bliver aldrig til noget. I stedet for at arbejde sladrer og sludrer de, og så er de rigtig ækle og ondskabsfulde. Ingen i junglen vil have noget med dem at gøre. De er nogle fejge fyre, som flygter ved den mindste anledning, og så hopper de omkring i træerne, og kaster nødder og grene ned i hovedet på de andre dyr.

Det sker, at man møder drenge, som burde leve blandt Bandarfolket. Drenge der sladrer og pjatter og aldrig udretter noget, og som er snavsede og uordentlige. De er bange og kender hverken til love eller disciplin. Sådanne drenge kan ikke være ulve, for rigtige ulve er nemlig ikke bange, og de kender deres løfte og love.

ROBIN HOOD OG HANS MÆND

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Da rektors påskeferie gik i vasken.

Helt ovre på den anden side af Bregneborg skov i en smuk dal lå rektor Fasteds feriehytte — et vidunderligt bjælkehus, der var indrettet til at bruge hele året rundt. Rektor Fasted havde hele vinteren glædet sig til at hvile ud der i påsken. Nu havde frosten bundet vandene, og sneen dækket jorden de sidste 4 måneder, men rektor havde brændsel og konserver, så hvad gjorde det, at det endnu var polarvinter, og hvad gjorde det, at det sidste islag i forbindelse med snestorm havde afbrudt hans telefon og elektricitet. Stearinlys havde han, og en tavs telefon gav kun endnu mere påskefred.

Altså tog rektor og frue på cykle afsted på påskeferie til deres feriehytte, der lå fredelig begravet i mægtige snedriver.

Allerede skærtorsdag blev der omslag i vejret. Termometret steg fra -9° til $+9^{\circ}$ fra den ene dag til den anden. Samtidig begyndte det at regne — først slud og tøsne, senere et rigtig kraftigt, daglangt regnskyl. Den meste regn faldt om natten, og da rektor Fasted og hans kone sov godt, mærkede de intet, men da de vågnede fredag formiddag, hørte de sære plaske-lyde i huests lille viktualiekælder. Rektor skyndte sig derud og så nu, at den lille kælder var løbet fuld af vand, der stadig steg og steg. Han så ud ad vinduerne og blev ganske forfærdet. Hans lille hytte var forvandlet til et skib, der tilsyneladende flød på et stort hav.

Huset lå jo i en dal, og det pludselige tøjvejr havde bevirket, at alt smeltevand havde samlet sig i dalen her, og den bundfrosne jord kunne slet ikke opsuge disse vandmasser. Rektor skyndte sig at vække sin kone, som blev meget bestyrtet over det syn, hun så. Situationen blev uhyggelig. Vandet be-

gyndte at trænge ind i huset og fyldte stuerne og gennemblødte alt.

Rektor Fasted og hans frue var begge midt i 60'erne og ikke særlig bevægelige; de forstod, at stillingen var meget farlig for dem. Der syntes at være vand og vand i så uhyre mængder, at det var helt utroligt. Midt i alt besværet kunne fru Fasted ikke lade være at bebrejde sin mand, at deres lille hytte var bygget netop i dalens bund, men det havde rektor gjort for at undgå blæst, som han hadede. Vandet stod nu så højt i huset, at rektor og hans kone kun havde den udvej at entre op på husets flade tag, men det var ikke så nemt. Heldigvis hørte der en stige til husets inventar, som netop var beregnet til at give adgang til taget. Her sad altså den ærværdige rektor med sin frue oppe på taget og spejdede ud over det oprørte vand efter hjælp. Det var koldt og uhyggeligt, men

vade gennem det iskolde smeltevand, der ville nå rektor til bæltet, tillod hans helbred ham ikke; engang måtte vandet vel også forsvinde igen og opsuges af jorden, når den blev tørt op. På denne dag ville der sikkert først sent komme mennesker, og naboer var der ingen af, der boede kun få mennesker på den egn.

Samme langfredag morgen tidlig er »Robin Hood og hans mænd« på tur. De har fundet et dædyspor inde i skovens dyb. Der var den særlige grund til at forfølge sporet, de så blodpletter også, hvilket kunne tyde på, at dyret var såret. — Drengene måtte løbe stærkt, thi de stadig stigende varmegrader truede med at udslette sporene i sneen. Til sidst er drengene kommet ud på den anden side af skoven og står pludselig foran en helt ny og kæmpemæssig sø, der udsletter de spor, de har fulgt. Søen ser ud til at være dannet i nattens løb af smeltevand, og for morskab vader drengene ud i det kolde vand, men det må de snart opgive, dertil går vandet for højt. Med eet får en af drengene øje på noget mærkeligt — rektor og hans frue på taget af huset midt i søen — han meddeler sin opdagelse til de andre, og efter at den første overraskelse har lagt sig, går det op for dem, at deres

rektor er i nød — her må gøres noget effektivt, og det hurtigt. — 3 km fra stedet ligger en station for en lille privatbane; en af drengene løber derhen for at tilkalde Falck fra stationen, som er det nærmest beboede sted med telefon. De andre drenge skynder sig over i skoven, hvor de fra en rydning, de kender fra tidligere besøg, samler så mange granstammer, de kan slæbe, og bringer dem hen til over-svømmelsesstedet — det gentager sig 4 gange — derefter får de med store anstrengelser frigjort noget ståltråd fra et hegn omkring skoven. Det bruger de til at sammenføje granstammerne med, som på denne måde udgør en temmelig primitiv tømmerflåde; ikke særlig solid. De får fat i en stage lavet af en grangren og ved hjælp af denne kommer de frem — af og til støder de på grund, men nærmer sig efterhånden rektor Fasteds hytte.

Som rektor Fasted sad på sin tagryg og frøs med anstand sammen med sin frue — de vidste ærlig talt ikke deres levende råd — så han et forbavsende syn. Nogle

drenge i et for ham fantastisk kostume, der syntes at tilhøre en længst svunden tidsalder, stagede sig frem til hans hytte på en tømmerflåde. Men det aldrende ægtepar frydede sig tillige, da de øjnede chancen for at komme på tør grund. Drengene lagde til ved hytten og bad rektor og hans frue om at stige ombord på »skibet«, og så sejlede de tilbage mod »land«. — Et par af drengene måtte blive ude på taget af hytten, da flåden ikke kunne bære dem alle. Da rektorparret var bragt vel i land, sejlede flåden tilbage for at hente de tilbageblevne drenge, og endnu engang gjorde de turen ud til huset for at hente rektor Fasted og hans kones cykler. I mellemtiden var den dreng, der var løbet hen for at ringe til Falck, kommet tilbage med den beretning, at al telefonering var afbrudt på grund af, at ledningerne var ødelagt af islag, men i stedet ville et par karle komme til hjælp. Rektor Fasted var naturligvis taknemmelig for drengenes bistand og spurgte dem ud om navne og andet; han kendte nemlig slet ikke disse Robin Hood folk, selv

om de var fra hans egen skole; de mindre klasser blev ikke ledet af ham selv. Drengene ville imidlertid ikke røbe, hvem de var; de forsvandt ind i skoven, da de havde gjort deres pligt. De to stirrede forbavset efter dem på een gang glade og taknemmelige for deres hjælp og ærgerlige over ikke at måtte sige de mærkelige knægte tak.

Imidlertid kom den voksne assistance henholdsvis løbende og cyklende, men da ægteparret jo var i sikkerhed, var der ikke andet at gøre end at håbe, tøjbruddet snart ville bevirke, at alt det meget vand ville lade sig opsuge eller løbe væk gennem drænrør og grøfter. Rektorparret skyndte sig nu på cykler ind til byen igen for at få tørt tøj og fodtøj på.

Men ude i skoven fortsatte Robin Hood-drengene deres spændende liv i de dejlige påskedage. Deres hjælpebehandling overfor rektorparret var de henrykte over at have udført, det havde været spændende, og de havde gjort nytte, og deres hemmelige bande var ikke blevet røbet ved denne lejlighed.

Peter Tini.

Ulvekrigeren

(fortsat fra side 100)

skud ramte pawneesens skjold. — Unge Ulv sendte en kugle mod ponca'sens hest. De gik rundt i cirkler gennem en sky af støv og krudtrøg. Et heldigt skud gik igennem Unge Ulvs krudthorn. Krudtet løb ud. Han holdt sit ødelagte horn højt op i vejret. Krogede Hånd kastede sit gevær bort og angreb med krigskølle.

Unge Ulv slog sig på brystet og hylede, da han mødte dette angreb. Hestene stødte sammen. Krigskøllerne slog en vild trommehvirvel på skjoldene. Unge Ulv slog køllen mod ponca'sens nøgne lår. Krogede Hånd sænkede ufrivilligt skjoldet. Unge Ulv sigtede mod ponca'sens hoved, men krigskøllens rem gled fra hans håndled, og den faldt ned mellem hestene.

— — —
Unge Ulv slog sit skjold mod ponca'sens ansigt. Krogede Hånd slog Unge Ulvs fødder bort under

ham. Han faldt. Han slog sine arme om ponca's ben og kastede ham til jorden. Deres legemer var glatte af sved og blod. De rullede over brinken ved lavningen og faldt gennem buskads og over sten. Det ene øjeblik havde den ene overtaget, det andet den anden. Krogede Hånds fingre lukkede sig om Unge Ulvs strube, men hans hoved ramte et klippestykke. Hans fingre løsnede sig. Unge Ulv kastede poncaen tilbage og faldt udmattet.

Hans legeme skælvende voldsomt, da han kom på benene. Han måtte gøre en ende på Krogede Hånd. Poncaen var hjælpeløs. Det ville øge hans prestige, om han kunne bringe Krogede Hånds skalp tilbage med sig. Han løftede sin kniv og stod lang tid og stirrede ned på Poncaen. Til slut sænkede han kniven. Han havde vundet hesteflokken.

Krogede Hånd åbnede sine øjne. Han greb sin tomahawk, men Unge Ulv trådte på den.

— Hvorfor dræbte du mig ikke, pawnee?

Unge Ulv kastede kniven bort. — Jeg skyldte dig mit liv. Jeg har betalt min gæld. Gå i fred.

Krogede Hånd kom på benene. Han tørrede blodet af sit ansigt. — Dette er mærkelige ord at høre af en kriger, der kæmper som en gal ulv.

— Måske er der en stor medicin i vort møde. Måske er den store ånd vred, fordi ponca og pawnee har kæmpet så længe uden grund.

Krogede Hånd nikkede. — Du taler kloge ord for din alder. Tag mit spyd til dit folk. Fortæl Knife Chief at Krogede Hånd ønsker fred. Måske kan vi mødes og tale fred, når sommerens bøffeljagt er forbi.

— Og hestene?

Krogede Hånd smilede. — Tag dem. De er prisen for mit liv. God jagt, Unge Ulv.

Unge Ulv stod med spydene i sine hænder og iagttog ponca'erne, der red mod nord. Krogede Hånd var så modig som nogen pawnee. Unge Ulv kunne ikke tænke sig nogen større ære.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

På billedet ser du 3 amerikanske drenge — en ulveunge, en spejder og en skovmand i deres nye uniformer.

Præmieopgaven i april.

Den var altså for svær, men har dog givet de mange indsendere og vel en del andre lidt at spekulere på. De lande, der var repræsenteret var følgende:

Indonesien (Pusaran), Grækenland, Philippinerne, Lichtenstein (Die Jugend), Finland (Partiojoh-taja), Island (Skatabladid), England (The Scout), og endelig det vanskeligste: nemlig to blade fra Frankrig, nemlig det, alle gættede rigtigt: Louveteau (Fransk ulveblad) og »Scoute«. (Det lyder ikke så franskt, men alligevel — det var svært — indrømmet).

Blandt de, der havde flest rigtige (syv), har vi udtrukket

Ole Hauerbach,
Plantagevej 49,
Gentofte.

Ole får sin tier med posten.

Kæmpebivuak og badstue.

Den 28. februar og 1. marts afholdt Jens Bangs patruljeførere, skovmænd og rovere deres årlige vintertur til Rold skov. Til afveksling for sidste år, hvor vi sov i tepee, besluttede vi at bygge en kæmpebivuak.

Week-end'en før tog et hold rovere til Rold og tilhuggede de nødvendige rafter. Lørdag den 28. startede vi så allesammen og kunne straks, da vi ankom til stedet, der var udset til bivuak'en, gå i gang med arbejdet. Da bivuak'en var fulden, tændte vi op inde i den og vedligeholdte ilden hele natten.

Søndag formiddag gik med at bygge en badstue efter egen model (et skelet af rafter overtrukket med en gammel presenning). Da vi så havde fortæret de gule ærter sammen med vor divisionschef, som besøgte os, spillede vi en gang »J. B. rugby« og prøvede så badstuen. Herinde frembragte de varme sten i forbindelse med vand en tropisk varme, trods kulden udenfor. Efter dampbadet var der brusebad i form af en spand koldt vand.

Foruden at have haft en fornøjelig tur, fik vi prøvet denne nye gren indenfor pionérarbejdet og kan anbefale andre troppe at lave lignende ture. **Jens Bangs trop.**

Førere og rovere

fra de midtjydske divisioner deltog den 15. marts i det traditionelle løb — denne gang på Viborg-kanten. Blandt de sværere opgaver var fremstilling af en stiv kost — slet ikke noget lille arbejde, men 9 af dem blev alligevel så fine og gode, at en børstenbinder kunne sælge dem til normal pris! En anden opgave var at placere 17 stykker naturtræ rigtigt ved siden af 17 af de samme træsorter forarbejdede ting. Viborg blev på 2. år de bedste.

Der spises. Til venstre Jens Hvass

Badstuen prøves

Kæmpebivuak'ens skelet

Den færdige kæmpebivuak

Hallo, hallo, her er 1. Godthåb!

Det er snart længe siden, I har hørt fra os, men her er vi altså igen. I 1952 var vi på sommerlejr i Norge. Vi lå dels i lejr ved Lillehammer dels ved Lesja i Dovrefjeldene. Sidstnævnte sted foretog vi en mægtig bjergbestigningstur til det højeste og mest spændende bjerg, vi kunne se fra lejren. Det blev en mægtig tur, ca. 40 km og heraf halvdelen opad hele tiden. — Solen skinnede, og vi vadede i evig sne til knæene, medens vi havde nøgen overkop, og alligevel havde vi det så varmt, at vi måtte trille os i sneen for at køle os af. Vi havde på denne lejr desuden en »tævehike«, hvor patruljerne måtte »hugge« alt fra hinanden, og en almindelig hike. I Lillehammer var vi på en dejlig tur med de norske Lillehammer-spejdere.

I efteråret vandt en af patruljerne de frederiksbergske gilders »Økseløb«, og som præmie for bedste patrulje i divisionens julelotteri står en patrulje for at skulle på flyvetur til Sverige med påfølgende week-end med de svenske spejdere, men det skal I nok høre nærmere om, når det er overstået.

I.

Påsketur 183 fod over havets overflade.

Patruljen tog af sted med mad til 2 dage (troede vi). Men efter at musene havde spist vores slikker og begyndt på vores kød, måtte vi leve som stenaldermænd af en død solsort, som vi stegte i ler, og et halvknust agerhønsæg, der blev tilberedt på spade. Sikken en tur!!! Alle overlevede.

Måren, 7. Århus.

DYE DAVNE TIL ÆRE S. SIDA

A VANDRINGER

100 km

1. Thisted trop
PF Harry Lund Nielsen
Ole Fris Thorup
Erik Christensen
1. Østerbro trop
Søren Svejstrup
2. Thisted trop
PF Poul Skålum
- Sct. John trop
SM Kjeld Poulsen
SM Jørgen L. Olsen

75 km

1. Middelfart trop
SM Ib Rasmussen
SM Mogens Rømer
1. Østerbro trop
Søren Svejstrup

60 km

1. Skjern trop
Per Ingerslev
Johannes Møller
Freddy Olsen
5. Østerbro trop
PF Heiner Nilsson
Ib Høffding
Cecil Menzel
PF Vagn Nielsen
PA Jørgen Lund
Tom Norlin Petersen
PA Ole Hansen
PA Torben Olsen
Flind Rotvel
Peter Wille
PF Palle Jensen
Bo Rotvel
1. Dybvad trop
PF Jørgen Aagaard
3. Sønderby trop
PF Palle Jørgensen
PA Gert Mortensen
Leif Krusholt
Niels Truelsen
Poul Bøge Hansen

Flemming Worm

Bent Hansen

1. Thisted trop
SM Ole Skålum

Kongsvang trop
Flemming Fischer
Thomas Nørgaard

1. Østerbro trop
Jørgen Gøtfredsen

Preben Hagild

2. Thisted trop
Jørn Jensen

Nybyggerne

Ebbe Reich Nielsen

Hans Bjarne Christiansen

1. Charlottenlund trop
PF Sven Bertelsen

PF Finn Schov

PA Torben Vilstrup

PA Max Knudsen

Jørgen Meyer

Erwin Gianelli

Søren Smith

Poul Kokfeldt

1. KL. SPEJDERE

5. Odense - Sct. Georg

SM Raimond Nielsen

PF Niels Møller

PF Erik Nielsen

2. Thisted trop

PF Erik Haumann

PF Jan Stage

PF Poul Skålum

PA Mogens Kjær

PA Henry Korsgaard

Nybyggerne

Jens Erik Møller Nielsen

Jens Christoffersen

1. Charlottenlund trop

PF Henrik Sandau

Henrik Holm-Nielsen

8. Odense - Sct. Knud

PA Dan Jørgensen

PA Steen Christens

Henning B. Hansen

Jes Holdgaard

5. Odense - Sct. Georg

PA Knud Anthon Knudsen

RIDDERE

5. Odense - Sct. Georg

SM Raimond Nielsen

PF Niels Møller

1. Assens trop

SM Holger Hjort

Nybyggerne

Jens Erik Møller Nielsen

Jens Christoffersen

5. Odense - Sct. Georg

SM Jens Krogsgaard

PA Knud Anthon Knudsen

8. Odense - Sct. Georg

PF Per Stockholm Jensen

VANDRINGER

1. Assens trop

PF Ole Plum

PA Erik Brandt

1. Østerbro trop

PF Verner Mikkelsen

Stig Olsen

Nybyggerne

Torsten Vogeliuss-Nielsen

Michael Begtrup

Viggo Wil. Pedersen

Kjeld Lundbergh

Henrik Smith

8. Odense - Sct. Knud

PA Dan Jørgensen

PA Steen Christens

Henning B. Hansen

Jes Holdgaard

- Sct. Pauls trop

PF Klaus Pallesen

PA Mogens Nielsen

5. Odense - Sct. Georg

PF Erik Nielsen

Den 21. marts

indviedes korpsets nye førertræningshytte, Ryekol, der ligger ved Gl. Rye syd for Silkeborg. Samme dag holdt landets divisionschefer møde i hytten.

1. Nordborg trop

har indbudt 4. Frederikstad trop (Norge) til en fælles sommerlejr ved Egersund.

2. Ålborg skovmænd

var i februar måned på en rigtig skovmandshike — her ser du et foto fra overnatningsstedet.

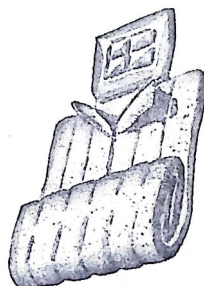
Soveposer til sommerlejren

Krøldsoveposer, prima kvalitet, grøn el. khaki.

Bemærk længden 165—180 cm 42,50 48,50

Lama-krøldsoveposer 170—185 cm 62,00 66,00

Lama-posetæppe m. lynlås helt rundt 78,00

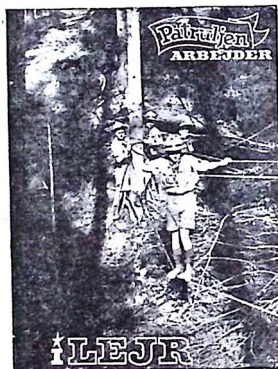
Soveposehylstre:

Impr. stof 7,85 8,85

do. svær 10,50 12,50

Plastic 10,50 12,50

do. m. lynlås .. 10,85 14,85

Patruljen arbejder i lejr

Ny omarbejdet udgave af den meget efterspurgt instruktionsbog. Format 18×25 cm m. mange nye tegninger .. 3,50

Dunsoveposer

— alle med garanti — og kanalsyede. Det er det mest fornuftige, — sengetøj skal rystes. — Der er hovedpude og indvendig lomme i alle poserne:

Halvdunsoveposer 78,00 88,00

Heldunsoveposer 98,00 108,00

Og så har vi specielle modeller med hætte eller

andre raffinementer 118,00 128,00 138,00

Lagensoveposer:

Hvid dowlas 12,85

Ublegget stout 9,85

DUH-model 16,85

Pudebetræk til de små hovedpuder, hvidt medium 2,85

Soveposeomrullinger, gummieret khakistof 9,85 14,35

Bivakovertræk, imprægneret khakistof 26,50 29,50

Vindtøj er tidens overtøj!

Depotet har et godt udvalg i fornuftige vindbluser til spejderbrug — og vi nævner et par dessiner:

¾ - lang vindbluse af drap

Ninoflex-poplin — det kan

tåle vask og rensning uden

at miste imprægneringen:

Voksne 58,50

Drenge 37,50 41,50 44,50

Med ternet foer — army

Ninoflex-poplin: Voksne ... 71,50

Drenge 43,50 46,50 49,50

Spejdervindbluser m. strik-

kede ribber ... 43,75 45,75 54,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Toldhøj«, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søp.

Nørre Farimagsgade 39
København K, telf. PAL 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12-418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 13-618

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.
Telefon PAL 5711 . Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.